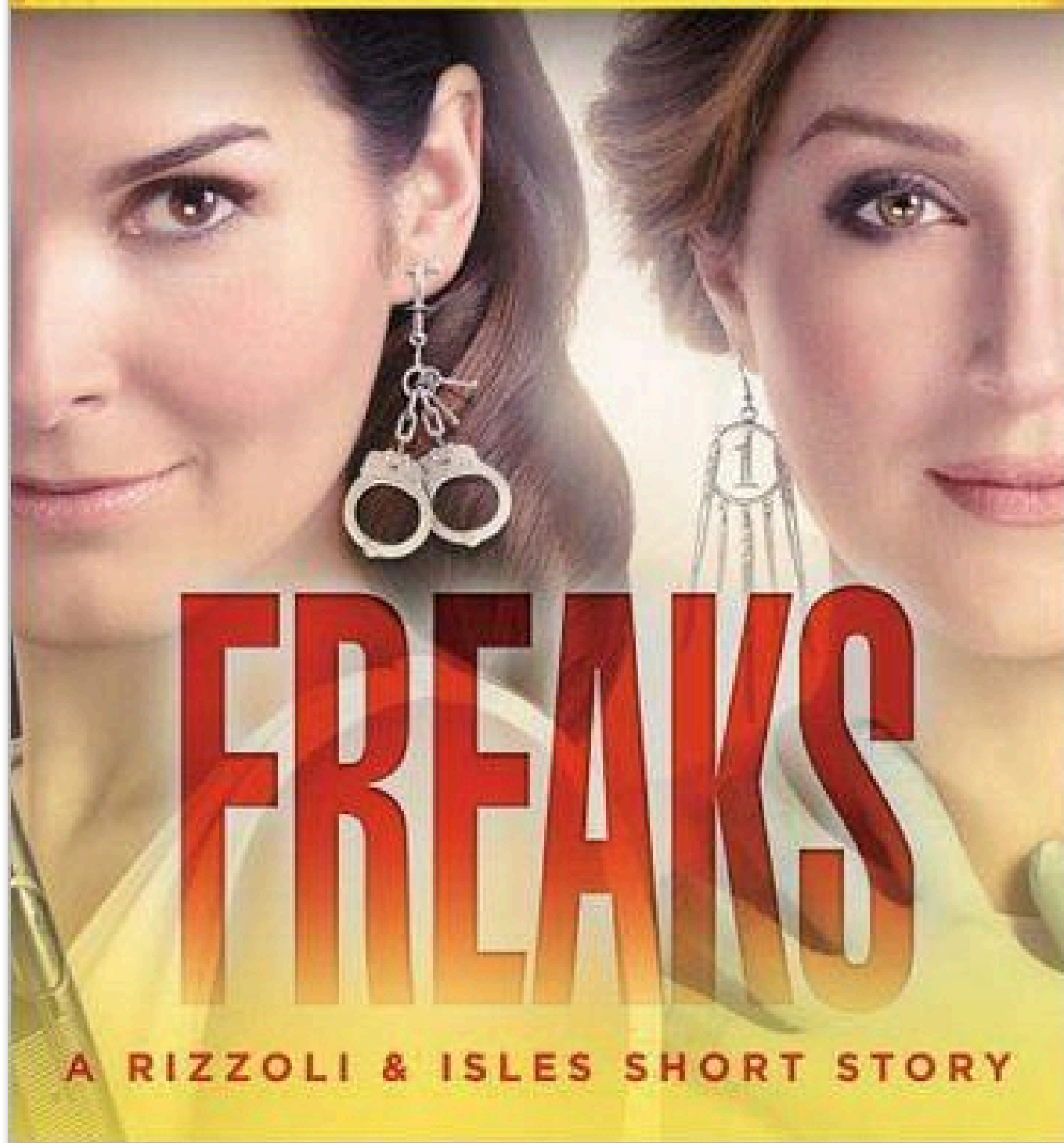

TESS GERRITSEN

RIZZOLI & ISLES
NOW A SERIES ON

FREAKS

A RIZZOLI & ISLES SHORT STORY

Розділ 1

Королева мертвих прибула.

Коли судово-медичний експерт Мора Айлз вийшла з чорного Lexus, її зовнішній вигляд того прохолодного дня відповідав прізвиську, яким її давно охрестили поліцейські Бостона. Чорна машина, чорне пальто, чорний шарф. Доречно для цього зимового дня з його густими тінями та запахом снігу, що насувається. Детектив Джейн Ріццолі підняла руку в рукавичці на знак привітання.

"Привіт, док!" - вигукнула вона. "Сподіваюся, ви взяли з собою ліхтарик".

Мора перейшла вулицю до передніх сходів церкви та втупилася в арочні дверні прорізи та забиті вікна. "Церква Святого Антонія? Ця будівля була зачинена багато років".

"Жертва зуміла знайти шлях всередину". Джейн затремтіла, коли вітер розвіяв її волосся і затріпотів подолом пальта. "На жаль, так само як і її вбивця."

"Вбивця?" Мора глянула на Джейн запитальним поглядом. "То ти вже вирішила, що це вбивство".

"Коли ти побачиш її тіло, ти зрозумієш чому". Джейн дочекалася, поки Мора вдягне бахіли та рукавички, потім штовхнула масивні дубові двері, і вони зайшли всередину. Хоча тепер вони були захищені від вітру, вогкий інтер'єр здавався холоднішим, наче від кам'яних стін випромінювався холод. У будівлі не було електрики, і єдиним джерелом світла був акумуляторний ліхтар, що світився в дальньому кінці. У печерному просторі нагорі висіли густі, як ніч, тіні. "Як знайшли тіло?" запитала Мора.

"Перехожа повідомила про крики, що долинали з будівлі, і зателефонувала за номером 911. Перший офіцер, який прибув на місце події, сказав, що задні двері були незамкнені. Він увійшов і знайшов тіло". Джейн увімкнула ліхтарик і повела Мору повз ряди безлюдних лавок до вітваря, де на них чекали детектив Баррі Фрост і троє криміналістів. Вони утворили коло навколо жертви, ніби захищаючи її від будь-яких хижаків, що ховалися в темряві. Чоловіки розступилися, щоб показати молоду жінку, яка лежала на землі з закинutoю назад головою і роззявленим ротом.

Фрост сказав, "Згідно з документами, її ім'я Кімберлі Рейнер, сімнадцять років".

Ніхто не говорив, коли Мора підійшла ближче і подивилася на опухле обличчя. Світле волосся дівчини було скуйовджене, а обличчя замазане брудом.

"Вона повністю одягнена, тож це не схоже на сексуальне насильство. Але бачиш сліди удушення?" сказала Джейн. Вона направила ліхтарик на шию, яка була вигнута дугою назад, горло було відкрите, щоб показати шкіру, вкриту синцями від безжальної хватки вбивці. Після смерті обличчя дівчини роздулося, але тіло було майже скелетним, ключиці гротескно виділялися, зап'ястя були тонкими, як гілочки. Недоїдання змусило тіло дівчинки почати пожирати саму себе, поглинаючи жир і м'язи, намагаючись забезпечити надходження поживних речовин до мозку і серця. "Хочеш побачити, що насправді нас налякало?" запитала Джейн.

"Мертвого тіла було недостатньо?"

"Поглянь на це". Джейн повернулася, і промінь її ліхтарика потрапив на щось, що виблискувало в тіні. Щось, що змусило навіть незворушну Мору Айлз злякано затамувати подих. Це була труна. І кришка була відкрита.

Розділ 2

У темряві вгорі щось затріпотіло. Джейн подивилася вгору і здригнулася, побачивши тінь, що пронеслася високо над головою. "У дзвіниці справді є кажани, - сказала вона. "Ми помітили, що вони літали тут раніше".

"Кажани?" - здивовано засміялася Мора. "І відкрита труна?"

"Зачекай. Це ще не все", - сказала Джейн, підходячи до труни. "Поглянь".

"Будь ласка, не кажи мені, що там лежить вампір".

Джейн посвітила в труну. На атласній подушці всередині лежали півдюжини чорних пасм волосся. "Тут хтось лежав. Питання в тому, чи був він мертвий? Чи просто спав?" Джейн нервово засміялася.

Мора стояла над труною, дивлячись на промовисті пасма. Раптом вона струснула себе, наче хотіла скинути закляття, яке це місце наклало на них усіх. "Джейн, цьому є логічне пояснення".

"Ти завжди так говориш".

Мора повернулася і вказала на калюжі розтопленого воску на підлозі. "Хтось палив свічки. І подивіться, там стоїть велика картонна коробка з ковдрами. Хтось тут ночував, от і все. Може, жертва."

"Або хлопець, який спав у цій труні. Де б він зараз не був."

Мора перехрестилася і повернулася до тіла. "Тут занадто темно, щоб я могла як слід її оглянути. Треба відвезти її в морг на розтин". Вона почала

набирати номер свого мобільного телефону. "Це доктор Айлз. У нас є тіло, яке потрібно перевезти..."

Пробурмотів один з криміналістів: "Можливо, нам варто спочатку встромити їй кілок у серце. Просто для впевненості".

Холод посилювався, і Джейн могла бачити власне дихання в темряві, примарну хмару, яка розсіювалася в тіні. Кімберлі Рейнер мала б бути старшокласницею, подумала Джейн, дивлячись на тіло. Сімнадцятирічна дівчина мала б фліртувати з хлопцями, подавати документи до коледжу і мріяти про своє майбутнє. А не лежати мертвою на крижаній кам'яній підлозі.

"Детективе Ріццолі?" - озвався один з криміналістів. "Я знайшла відбиток взуття". Джейн перейшла туди, де він присів, направивши ліхтарик на брудну доріжку. "Схоже на чоловічий восьмий або дев'ятий розмір. Занадто великий, щоб належати жертві".

Спрямувавши ліхтарик на підлогу, Джейн пішла по слідах назад, поки не дійшла до дверей - не тих, в які увійшов патрульний, що прибув на виклик. увійшов патрульний. Ні, хтось інший увійшов до будівлі цим шляхом. Двері висіли прочиненими, і вона відчула, як крізь отвір просочується крижаний вітер. Прощтовхуючись, вона опинилася зовні, в зарослому дворіку, заваленому осіннім листям. Тріск гілки змусив її підняти голову. Вона направила ліхтарик на звук. На неї дивилась пара очей.

Розділ 3

В одну мить Джейн вихопила пістолет і направила його. "Поліція Бостона! Назвіться!" - скомандувала вона. З кущів вискочила постать у чорному одязі та кинулася навтьоки. "Стій!" крикнула Джейн, але фігура не зупинилася. Джейн кинулася навздогін, її черевики тріщали по вкритій льодом багнюці. Її переслідувачем була павукоподібна тінь, яка то з'являлася, то зникала з поля зору, наче щось не зовсім тверде. Не зовсім людина.

Позаду себе вона почула крик Фроста: "Ріццолі?" Вона не зупинилася, щоб відповісти йому, продовжила переслідування. Фігура попереду рухалася швидко - занадто швидко. Її ноги запрацювали ще швидше, м'язи горіли. Повітря було таким холодним, що, здавалося, обпікало горло. Вона побачила, як фігура перелізла через паркан і зникла з поля зору. Вона теж перелізла через нього, відчувши, як дерев'яні уламки впилися їй у руку. Вона важко впала по інший бік паркану і біль пронизав її гомілки. Вона

стояла в закритому дворі. Де він, де? Вона несамовито сканувала тіні, шукаючи хоч якийсь натяк на рух. Чи не прослизнуло щось у той сарай? Стискаючи зброю в обох руках, вона підійшла до дверей сараю. Всередині була лише темрява, така густа, що здавалася суцільною. Вона зробила крок вперед і стала на порозі, намагаючись зазирнути всередину. Але нічого не побачила. Звук у темряві підняв волосся на її потилиці. Звуки швидкого, відчайдушного дихання. Вони долинали не з сараю, а позаду неї.

Вона розвернулася і побачила свого втікача, який присів і приचाївся в тіні. Він був одягнений у все чорне. Коли вона посвітила ліхтариком в очі, руки піднялися, закриваючи обличчя від світла. "Хто ти?" - запитала вона.

"Я ніхто".

"Покажися! Встань!".

Повільно фігура підвелася на ноги й опустила свої тонкі руки. Обличчя, що дивилося на неї, було надзвичайно бліде, волосся чорним, мов смола. Такого ж кольору, як і волосся, що вони знайшли на подушці у труні.

Розділ 4

"Боже, він точно схожий на вампіра", - сказав Баррі Фрост, дивлячись через одностороннє дзеркало на блідого юнака, що сидів у кімнаті для допитів.

Йому було вісімнадцять років, і його звали Лукас Генрі. Помінявши місцями ім'я та прізвище, воно стало зловісно знайомим: Генрі Лукас. Чи усвідомлювала його мати, що назвала свою дитину на честь одного з найпродуктивніших серійних вбивць усіх часів? Але хлопчик у сусідній кімнаті виглядав більше наляканим, ніж небезпечним. Він сидів, притиснувшись до столу, з чорним чубом, що спадав на біле чоло. З випнутими вилицями, глибоко запалими очима він був схожий на живий скелет. Кілька пірсингів проколювали його губи, ніс і бозна-які інші частини тіла - так багато пірсингу, що він спрацював на металошукачі, коли його привезли в штаб-квартиру поліції Бостона.

"Якого біса діти роблять собі дірки в шкірі?" - запитав Фрост. "Я ніколи цього не розумів".

"Це готична штука. Знаєш, смерть, біль, забуття." Джейн пирхнула. "Всі ці веселі штуки."

"Йому точно не весело."

"Ходімо зробимо його ніч ще більш приємною." Коли Джейн і Фрост увійшли, Лукас сіпнувся на стільці, широко розплющивши очі від страху. Попри свій гротескний пірсинг і чорну шкіряну куртку з наліпкою у

вигляді черепа, Лукас був схожий на перелякану дитину. Дитину, яка, можливо, обхопила своїми худенькими рученятами горло Кімберлі Рейнер і вичавила з неї життя. Джейн сіла навпроти нього. Помітила, що очі хлопчика, густо обведені чорною підводкою, налилися кров'ю від плачу.

"Ти впевнений, що не хочеш адвоката?" - запитала вона.

"Я не зробив нічого поганого!"

"Я так розумію, це означає "ні".

"Вона була жива, коли я її залишав. Я присягаюся."

"Розкажи нам, як ти познайомився з Кімберлі Рейнер".

Хлопець глибоко вдихнув. "Я вперше зустрів її кілька місяців тому, коли ми тусувалися на Гарвард-сквер. Ми одразу впізнали одне одного".

"Я думала, що це була ваша перша зустріч".

"Я маю на увазі, що я одразу зрозумів, хто вона така. А вона знала, хто я".

"І хто ж ви?"

"Інші. Ми відрізняємося від інших дітей. Від усіх інших."

"Кожна дитина думає, що вона інша."

"Я маю на увазі, що ми справді інші."

"Як це?"

Він перевів подих. "Ми не люди", - сказав він.

Розділ 5

Настала довга мовчанка. Фрост, що стояв у кутку, закотив очі.

"Весело", - сказала Джейн. "Як на мене, ти виглядаєш як людина."

"Це тільки на поверхневому рівні. Але якщо ви вивчите мої клітини, якщо подивитесь на них під мікроскопом, то побачите, що я інший. З самого дитинства я знав, що я не такий, як усі. Мені не потрібна їжа, як вам. Я можу чудово вижити на одному лише повітрі та..."

"Чекай, не кажи мені", - сказала Джейн. "Кров?" Очі хлопчика звузилися.

"Ти знущаєшся з мене".

О, ти так думаєш? "Ти хочеш сказати, що ти вампір?" - запитав Фрост, примудряючись зберігати абсолютно серйозний вираз обличчя.

Лукас подивився на нього. "Якщо ти так хочеш нас називати. Ми - підвид людини, нічні істоти, що віддають перевагу крові. Це означає, що ми харчуємося кров'ю".

"Так, я зрозумів. І чию ж кров ви п'єте?"

"Ми не вбиваємо людей, якщо ти це маєш на увазі. Ми - пацифістська гілка нашого підвиду. Іноді волонтери жертвують кілька пробірок, щоб нас прогодувати.

"Волонтери?"

"Друзі. Однокласники. Або хтось потайки винесе пакетик-другий з місцевого банку крові. Але в основному ми споживаємо тваринну кров. Її можна купити, знаєте, в будь-якій хорошій м'ясній крамниці". Він підвівся, випинаючи свої худі груди. "Вона дає нам надлюдську силу".

Джейн подивилася на анемічно бліде обличчя, запалі очі в порожніх очницях і подумала: "У нього надлюдський випадок божевілля.

"То Кімберлі Рейнер теж була вампіром?"

"Так. Кілька тижнів тому вона втекла з дому. Я запросив її переночувати у мене, в церкві."

"Ви спали разом у тій труні?"

"Ні! У нас були абсолютно платонічні стосунки. Я знайшов стару транспортну коробку, щоб вона могла спати в ній. Щоб не потрапляло світло."

"Я думала, що вампіри безсмертні. То що з нею сталося?"

"Я не знаю. Я прокинувся, а вона кричала. Качалася по підлозі, казала, що у неї болить живіт. Хоча було ще світло, я пішов купити їй "Пепто-Бісмол". Коли я повернувся, приблизно через годину, біля церкви стояла поліцейська машина". Він опустил голову. "Я не знав, що вона була мертва."

"Як щодо того, щоб розповісти нам, що насправді сталося?" сказала Джейн.

"Я ж вам розповів".

Джейн нахилилася ближче, глянула на хлопця пильним поглядом. "Ось як, на мою думку, все було. Ти хотів сексу. Або, можливо, ти хотів скуштувати її крові. А може, щось тебе розлютило, і ти напав на неї. І вона почала кричати."

"Ні, все було не так..."

"Вона не замовкала, тож ти схопив її за горло, щоб заспокоїти. Вона продовжувала кричати, і ти стискав його сильніше. І сильніше. І раптом вона перестала кричати". Джейн зробила паузу і тихо сказала: "Це був нещасний випадок, чи не так? Хіба не так це сталося?"

"Ти ніколи не змусиш мене сказати це, тому що це неправда".

У двері постукали, і до кімнати зазирнув детектив Даррен Кроу. "Привіт, Ріццолі, щойно приїхав батько дівчини. Я попрошу його зачекати..." Раптом чоловік проштовхнувся повз детектива Кроу в кімнату і зупинився, дивлячись на Лукаса Генрі. "Ти псих", - сказав він. І кинувся на хлопця.

Розділ 6

"Якби хтось убив твою дитину, - сказав Тоні Рейнер, - ти б теж захотів розірвати його на шматки!"

Батько Кімберлі Рейнер був чоловіком міцної статури, і всім трьом детективам знадобилися зусилля, щоб відтягнути його від хлопця, який тепер затиснувся в кутку.

"Містере Рейнер, ми не встановили, що це зробив цей хлопчина", - сказав Джейн.

"Подивіться на нього!" - сказав Рейнер, дивлячись на Лукаса. "Звичайно, він це зробив!"

Джейн повернулася до Фроста. "Не могли б ви забрати Лукаса звідси? Нехай він почекає в іншій кімнаті".

"Я мав би вибити з тебе душу ще кілька місяців тому, - сказав Рейнер. "Ще тоді, коли ти крутився біля неї. Можливо, вона була б досі жива".

"Ти причина, через яку вона втекла", - кинув у відповідь Лукас. "Щоб втекти від тебе."

"О, я помітив тебе ще кілька місяців тому, ти хворий..."

"Я був її єдиним другом!"

"Фрік."

"Вона ненавиділа тебе!" закричав Лукас, коли Фрост потягнув його до дверей. "Її мама теж тебе ненавиділа!"

Джейн глянула на обличчя Рейнера і подумала "Ой-ой". Кинувшись захищати хлопчика від Рейнера, вона відчула, як розірвалася її блузка і почула, як хлопець зойкнув від жаху, коли Фрост виштовхав його з кімнати. Джейн і Кроу штовхнули Рейнера назад до столу, притиснувши його до нього, поки Джейн не змогла застібнути наручники.

"Ну, це було весело", - сказав Кроу, штовхаючи Рейнера на стілець. "Не круто, чувак. І подивися, що ти зробив з блузкою детектива Ріццолі".

Джейн подивилася на велику дірку, яка оголювала верхню частину її бюстгальтера. Вона схопила свій піджак зі стільця, на якому він лежав, і побігла до дверей. Застібаючи гудзики, вона побачила, як Кроу посміхається, коли демонстративно відвертається.

"У тебе проблеми", - промовила вона до Рейнера крізь стиснуті зуби. "Це я горюю, а ви на мене наручники одягаєте? Той псих має сидіти у в'язниці!"

"Ми не довели, що він винен."

"Заради Бога, він вірить, що він вампір."

"Це не означає, що він її вбив."

Рейнер глибоко зітхнув. "Слухай, мені шкода, що я порвав вашу блузку. Можете зняти наручники?"

Джейн і Кроу подивилися один на одного. Вона подумала про головний біль, пов'язаний із затриманням цього чоловіка. Подумала про те, що скаже в суді. "Так, ваша честь, я знаю, що він щойно втратив доньку і був емоційно спустошений. Але я заплатила сто доларів за цю блузку." Зітхнувши, вона розстебнула наручники.

"А як щодо нього?" запитав Рейнер, потираючи зап'ястя. "Цей хлопець під арештом?"

"Це нам вирішувати."

Він подивився на неї. "Подивимося."

Розділ 7

"Це схоже на класичний випадок *folie à deux*", - сказала Мора. "Це мій діагноз". Звичайно, Мора поставила діагноз, подумала Джейн. Щойно Мора знайомиться з кимось, вона ставить йому діагноз, як науковець, що подумки препарує лабораторного щура.

Коли Джейн викинула свою порвану блузку й одягла нову, вона побачила, що Мора розглядає зіпсований одяг, без сумніву, аналізуючи міцність ниток на розрив і силу, необхідну для початку розриву.

"Шкода", - сказала Мора. "Це схоже на шовк Дюпіоні".

"Я теж купила його на розпродажі."

"Ще сумніше." Мора повернулася до кухні Джейн. "Я принесла нам китайської їжі. Розкласти по тарілках?"

"А що поганого в тому, щоб їсти з коробок?"

"Джейн. Серйозно." Мора відкрила шафки й витягла звідти посуд.

"Тож розкажи мені про цю штуку з *folie à deux*."

"Це ілюзія, яку поділяють двоє людей, - сказала Мора. "В цьому випадку, їхньою ілюзією було те, що вони вампіри. І, схоже, вони довели це до крайнощів. Уникали денного світла та спали в труні". "І саме туди він, ймовірно, повернеться, оскільки у нас не було достатньо доказів, щоб затримати його".

Джейн похитала головою. "Він клянеться, що вони жили тільки повітрям і кров'ю. Хіба це можливо?"

Маура розмірковувала над цим, розкладаючи ложками куряче кунг пао і смажені паростки гороху. "У крові багато заліза, але бракує основних вітамінів. А оскільки вона містить сімсот калорій на літр, вам доведеться випивати по три літри крові на день". Вона поставила перед Джейн тарілку з їжею. "Смачного."

"Знаєш, мені справді не потрібно було цього знати".

"Це пояснює, чому Кімберлі Рейнер була такою виснаженою. Я бачила мертвих анорексиків з більшою кількістю жиру. Якщо вона харчувалася лише кров'ю, то навряд чи змогла б відбитися від вбивці".

"Чорт, вона навіть звичайний вірус застуди не могла б подолати".

Вправно орудуючи паличками, Мора делікатно дістала шматочок курки. "З наукової точки зору, застуда викликається одним конкретним вірусом. Це сукупність симптомів, які..." Вона раптом зупинилася, насупившись.

"Що?"

"Джейн, ти щойно підняла дуже хорошу тему."

"Справді?"

"Про її недостатню стійкість до захворювань".

"Яке це має відношення до справи? Вона була задушена."

"Це виглядало як удушення". Мора поклала палички.

"Але розтин може виявити щось зовсім інше."

Розділ 8

Крізь оглядове вікно Джейн і Фрост побачили мертву дівчину, що лежала на столі в сусідній кімнаті. Оголене тіло виглядало ще більш змарнілим, ніж Джейн пам'ятала, з випираючими тазовими кістками й вражаюче видимими ребрами. Але вище шії, в гротескному контрасті з худим як скелет, обличчя було набряклим, а повіки набряклими та майже закритими.

"Ти впевнений, що готовий до цього?" запитала Джейн у Фроста.

"Я в порядку. Я в порядку", - наполягав він.

"Це те, що ти казав минулого разу", - пробурмотіла Джейн, проштовхуючись до кімнати для розтину, де Мора та її асистентка вже зібрали свої ножі та скальпелі, кісткорізи та пінцети.

Джейн уникала дивитися на цей страхітливий набір інструментів і зосередилася на Кімберлі Рейнер. Колись вона могла бути гарненькою блакитноокою блондинкою, крутила хлопцям голови. Тепер, коли з неї

зійшло стільки жиру і м'язів, вона перетворилася на скелет обтягнутий шкірою. Чи призвели до цього місяці особливої дієти "повітря і крові"?

"На рентгенівських знімках нічого дивного", - сказала Мора, вмикаючи яскраве світло. "Давайте уважніше подивимось на шию".

"Як на мене, все ще схоже на синці від удушення". Джейн подивилася на Фроста, який стояв за кілька метрів від столу, стратегічно обравши місце біля раковини. "Тобі варто поглянути на це ближче".

"Мені й звідси все добре видно", - відповів він.

"І подивіться, як у неї набрякло обличчя", - додала Джейн. "Таке трапляється, коли стискаєш шию, так?"

"Це один з механізмів", - сказала Мора.

"А що ще може викликати такий набряк обличчя?"

"Алергічна реакція. Анафілаксія". Над хірургічною маскою лоб Мори раптом зморщився, насупившись. "Або *Latrodectus facies*", - тихо сказала вона.

"Повторити?"

Мора не відповіла, але потягнулася за лупою. Нахилившись ближче, вона повернула голову дівчини, щоб відкрити бічну частину шиї. Дивлячись на шкіру, вона прошепотіла: "Боже, вона така маленька, що я ледь не пропустила її".

"Що?"

"Слід від уколу."

Раптом задзвонив мобільний телефон Фрост.

Увага Мори була прикута до горла трупа. Вона повернула голову в інший бік, щоб оглянути протилежну сторону шиї. "Тут є ще один".

"Ти маєш на увазі, як сліди від голки, якою беруть кров?"

"Ні, як..."

"Ріщолі, нам треба йти!" крикнув Фрост. "Церква Святого Антонія."

"Що відбувається?"

"Батько дівчинки. Він взяв Лукаса Генрі в заручники й погрожує вбити його!"

Розділ 9

Чотири патрульні машини поліції Бостона були припарковані перед церквою Святого Антонія, миготіли проблисковими маячками, коли Джейн і Фрост вискочили з машин і побігли до церкви.

"Хлопчик у нього всередині", - повідомив патрульний. "Ми перекрили всі входи та намагаємося його відговорити, але він не співпрацює".

"Дозвольте мені поговорити з ним", - сказала Джейн, натягуючи бронезилет.

"Мем, він вже зробив кілька пострілів. Так ми отримали виклик, коли хтось із сусідів повідомив про стрілянину".

"З хлопчиком все гаразд?"

"Він зміг нам відповісти. Більше я не знаю". Патрульний оглянув її з ніг до голови, ніби сумніваючись у її здатності впоратися з ситуацією. "Команда вже в дорозі. Не думаю, що вам варто..."

"Я знаю Рейнера. Я та, хто повинен це зробити". Джейн попрямувала до входу в церкву. "Містере Рейнере!" - крикнула вона через двері. "Це детектив Ріццолі. Я хочу поговорити з вами!"

Зсередини почувся крик Рейнера: "Не турбуйтеся! Це нічого не змінить!"

Принаймні, він не погрожував. "Я відчиняю двері, - оголосила вона. "Я заходжу сама". Ніхто не відповів. Вона перевела подих і переступила поріг. Всередині було похмуро, і освітлювало приміщення лише віддалене мерехтіння палаючої свічки. Вона не бачила ні Рейнера, ні Лукаса, але чула перелякане скиглення хлопчика десь у тіні. Над головою затріпотіли крила кажана.

"Він збожеволів!" закричав Лукас. "Він увірвався сюди, поки я спав. Сказав, що вб'є мене". Очі Джейн звикли до темряви, і тепер вона могла їх бачити. Лукас сидів, притиснувшись до лавки, а Рейнер стояв над ним, наставивши зброю на голову хлопця.

"Відпусти його, - сказала Джейн. "Це нікому не допоможе".

"Це правосуддя", - сказав Рейнер. "Це чогось варте."

"Чи варте воно твого власного життя?"

"Хтось повинен заплатити. Ми обидва знаємо, що він убив її."

"Я не робив цього!" - заволав Лукас. "Я постійно тобі це кажу!"

Джейн сказала: "Якщо хлопець винен, нехай це доведе суд."

"Вони не доведуть", - сказав Рейнер. "Вчора ти сказала, що доказів немає. Доказів ніколи не буде достатньо. Моя дівчинка загинула, а він вийде сухим з води".

Навіть у темряві Джейн побачила, як рука Рейнера випросталася, коли його долоня стиснула руків'я пістолета. Коли вона витягла свою зброю, задзвонив її мобільний телефон. Усі троє завмерли. Вона дозволила телефону продовжувати дзвонити, не зводячи погляду з Рейнера. "Якщо

Лукас убив її, - сказала Джейн, - присягаюся, я знайду спосіб це довести. І він сяде у в'язницю".

Вони з Рейнером похмуро дивилися одне на одного.

Потім задзвонив інший телефон, але цього разу не її, а Рейнера.

Не розриваючи зорового контакту, він відповів. "Алло?" Запанувала довга мовчанка, потім він нахилився і посунув телефон по підлозі до Джейн. "Це тебе".

Спантеличена, Джейн підняла слухавку. "Ріццолі."

Телефонувала Мора. "Джейн, я стою на вулиці. Хлопчина не робив цього!"

"Тоді хто це зробив?"

"Вбивця всередині церкви. Разом з тобою."

Розділ 10

Кроки Мори відлунювали по кам'яній підлозі, поки вона наближалася до них.

"Я сама", - вигукнула вона. "І я не озброєна. Усе, що в мене є - це ліхтарик, і я збираюся його увімкнути".

"Що, чорт забирай, відбувається?" запитав Рейнер.

"Я доктор Мора Айлз, судмедексперт. Я проводила розтин вашої доньки й можу довести, що Лукас Генрі не вбивав її".

"Як, в біса, ви можете це довести?"

"Показавши вам справжнього вбивцю".

Мора увімкнула ліхтарик, і Джейн примружилася від раптового сліпучого променя. "Лукас, скажи мені, де спала Кімберлі".

Голос хлопця тремтів у темряві. "Я не зміг знайти для неї труну. Тож ми притягли ту картонну коробку. Он там."

Промінь ліхтарика Мори освітив величезну картонну коробку з-під побутової техніки. Вона підійшла до неї й прочитала транспортну етикетку. "Ця коробка була відправлена з Північної Кароліни".

"І що з того?" - запитав Рейнер.

Вона нахилилася і зазирнула в коробку. "Джейн, хочеш підійти й подивитися?"

Джейн присіла поруч і прошепотіла: "Якого біса ти тут робиш?"

"Я ж сказала тобі. Ідентифікую вбивцю." Мора направила промінь ліхтарика в коробку, оглядаючи зім'яті ковдри й заплямовану подушку, щоб сфокусуватися на кутку вгорі. "Ось наш злочинець".

Джейн вглядалась у павутиння та істоту, яка його сплела. "Павук?"

"Рід Latrodectus. Чорна вдова. Ймовірно, він прилетів з Північної Кароліни й вкусив жертву, поки вона спала в цьому ящику. Вона могла навіть не відчувати укусу. Для більшості здорових дорослих отрута не смертельна, але Кімберлі не була здоровою дорослою людиною. Вона недоїдала і була вразливою з медичної точки зору". Мора стихила голос, щоб тільки Джейн могла почути її наступні слова. "Смерть мала бути болісною. М'язові спазми, біль у животі, а потім зупинка дихання. Не дивно, що перехожі почули її крики".

Джейн піднялася на ноги та повернулася до Рейнера. "Ваша дочка не була вбита, сер. Це був укусу павука. Дивна смерть. І вбивця прямо тут, у цій коробці".

Повільно чоловік опустив зброю. Навіть коли Джейн забрав її й надягнув на нього наручники, Рейнер стояв нерухомо, схиливши голову. "Я лише хотів правосуддя", - сказав він. "Справедливості для моєї маленької дівчинки".

"І ви її отримаєте, містере Рейнер", - сказала Джейн. "У цьому випадку все, що потрібно, - це п'ята взуття".